
SZEGFÜSZEG

Tari István

réz-zárójel
a disznó
gumis végű orrában

(szeretnék szánkóval lecsúszni az égből)

a hóésésben felolvad
egy cimbalom
lila lányok fejről
fújják
az ésszerűség neccét

fogaik közönsége nyakamon

rongypokróc mint
fényes röpcédula
a folyó kartonján

vékony drótok nyomán hullik a mész
alaktalan lemezzék csendje

udvarokban
apróbb állatok tüznél
ütjük fel fejünk

mi szóródik a hasadékokból
reggelente mákkupacokat rúgok
szét
bácskában
hej bácskában
bácskáltam

minek firtatni
a metszett hátú
balkezes
öngyújtó sorsát

a stoppolt összefüggések
lehelt sakktabláinál

vér-tér
üregesedést bökdőső
kinn felejtett kés

II.

a sarokban
az ásványvizes üveg
hullám-kalapja

falakon mocozog a kereszt

költözködésnél
zsiros újságok szélén
skálázó
tágra nyílt számok
a lányok örökösen terpeszkedő sebei

jöhet a tájkép az a forralt bor
a szőlőszem

a hólabdát faló gyerekek
lejtője

mezítláb durrantam el
körmeim nagytata szemüvegében

a használat megedzi a betűket

tudok a nénikéről
gyufát kérnek a csillagszóró
mellé
tudok a csapatról

sietős léptekkel érkeznek
hogy eldobhassák az üres
dobozokat

A FALUBA CIRKUSZOSOK JÖTTEK

Szűgyi Zoltán

anyám
a faluba cirkuszosok jöttek
emberek
kékek
sárgák
fehérek
csókot loptak a mosolyárusoktól

GYEREKEK AKIK MÉG NEM TUDNAK ÉNEKELNI

Szűgyi Zoltán

hason fekve
a szellemeket ijesztgették
és táncolva
ruhát próbáltak
megkérdezték

milyen színű a szőnyegem
ismerem-e vajdaságot
hogy hívják a kutyám
tudok-e énekelni

homokból
városok képeit köpködték
kérték vigyem el őket
előadásra
rácsra mászva
integettek
és megfordították kezükben
az újságot

hason fekve indultak el
mint vértanúk
gyerekek akik még nem tudnak énekelni

TÁJZAVAR

Szűgyi Zoltán

szétszórtam kezeim
melegét
a szoborleleplezés
derekán
és
lábujjai között
ismét napvilágra
a halászok
és népdalfaragók
jöttek

falum
nagyharangját
zsebkendőmbe csavarva
megkerülve
a felszántott tengert
elszegődtem sirálynak

GYERMEKKOROM

Nebojsza István

már eltörött vérkorszakának vérszárnya
meredt szemében sárguló bolondság

csendlabda
koponyagombóc

TÉL VAGYOK

Nebojsza István

szabadon hagyva
szívem halk robajából
az ólomszörny
rámzuhan

A CSEND

Nebojsza István

a csend
s a kelő nap
füstvirágot
nyitott
ablakomon

KÉP

Csányi Erzsébet

AZÓTA MINDENNAP EGY KICSIT
MEGHALTAM EMLÉKSZEM SZORON
GATÓ ÉRZÉSEKKEL KUKUCSKÁ
LTAM A TEREMBE A VILÁGOT L
ÁTTAM MAGAM ELŐTT KITÁGULT
BENNEM AZ ÉLET GÖMBJE A DO
BPERGÉSEL SORSKÉPEK REZON
ÁLTAK AZÓTA MINDENNAP EGY
KICSIT MEGSZÜLETTEM

ELRUGASZKODÁSBAN A VILÁGOT
ÁTSZÜRTEM SZÉTMÁLLOTT HITEMEN
MEGHALNI A LÜKTETÉS NEM ENGEDETT

ROPPANÁSOK

Csányi Erzsébet

VIZES BOROGATÁST TETTEM
KÍGYÓZÓ ÁLMAIMRA
HÁNYSZOR KELL MÉG MAGAMAT
BUBORÉKPILLANATOK UTÁN LÓDÍTANI

MA

Csányi Erzsébet

MA
VÉLETLENŰL
BETÉVEDTEM
SZERVEIM KÖZÉ

MI KÖZÖM A TESTEMHEZ?

EMÓCIO

Sóti Imre

Neked fáj
ha magánúton tanulsz meg élni
ha amaz horkol
míg dagasztják kenyerét
ha a szép szó estétként
kártyázni jár
ha a szomszéd a kutyának
ünnepi vacsorát ad
ha olajos nyom marad kezedtől
gyermeked füzetén

fáj neked

ESŐZÉS UTÁN

Sóti Imre

elázott földemen űrült súlyoddal
barázdát karcolsz
nyomod forróságában szörnyethalt madarak és férgek
kemény temető